

BAS
16

≡ ΤΟ ΕΙΡΗΝΙΚΟΝ ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ ≡

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
Β⁰² ΧΡΙΣΤΟΣ

(Ὁραμα Σκηνιτοῦ)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ

Τιπογραφείον «Νέαι Ἰδέαι» Μενάνδρου 18

· Ὀκτώβριος 1916

2969

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

1
Γα

== **ΤΟ ΕΙΡΗΝΙΚΟΝ ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ** ==

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Β^{0Σ} ΧΡΙΣΤΟΣ

(*Θραυα Σκηνίτου)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ

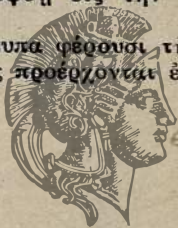
Τυπογραφεῖον «Νέαι Ἰδέαι» Μενάνδρου 18

Ἰκτώβριος 1916

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις τοῦ παρόντος. Ὁ παραβάτης θὰ παραπεμφθῆ εἰς τὴν Εἰσαγγελικὴν Ἀρχὴν διὰ τὰ νόμιμα.

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουσι τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν τοῦ ἐκδότου, ἄλλως προέρχονται ἐκ κλεψιτυπίας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

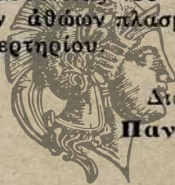
ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ

Διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος ὁράματος, δὲν ζητοῦμεν νὰ ἐκμεταλλευθῶμεν τὴν εὐπιστίαν τοῦ λαοῦ, ἐξ ἐναντίας, ζητοῦμεν ν' ἀποστάσωμεν τὴν προσοχὴν τῆς μορφωμένης κοινωνίας, τῆς εὐ ἡγμένης τάξεως τῶν ἀνθρώπων, ἣ ὁποία προληπτικῶς ἀπέχει τοιούτων παραδόσεων. Ἡ παρὰ πόδας παραδόσις δὲν εἶνε φαντασία θρησκολήπτου ἀνθρώπου, εἶνε λόγια ψυχορραγοῦντος γέροντος σκηνίτου, ὅστις διῆλθε τὰς ἡμέρας τοῦ βίου του, ἐν προσευχῇ καὶ κατανύξει, ἐντὸς μιᾶς ἐρήμου σκῆτης τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀναπαυθεὶς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του ἐπὶ στομῶνῃ περιεχοῦσης θραύσματα ὑέλων καὶ λίθους. Εἰς τὸν ὄροφον τῆς σκῆτης του εἶνε γραμμένα ἐνανάγνωστοι μὲ ἀνημένον κηρίον, διατηρούμεναι ἀκόμη, αἱ λέξεις ἡ Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος Β'ος Χρῆστος. Εἰς τὸ ἐγκολπιον τοῦ γέροντος τούτου εὐρέθη παρὰ τῶν κοινοβίων πατέρων τῆς Μονῆς Καρυῶν, τὸ χειρόγραφόν του, τοῦ ὁποίου ἀδεία τοῦ ἐξομολογητοῦ του, προβαίνομεν εἰς τὴν δημοσίευσιν, βέβαιοι ὄντες, ὅτι προσφέρομεν εὐλαβῶς εἰς τὸ κοινὸν ἀνάγνωσμα ἐξ οὗ ἔχει νὰ προεικάσῃ πολλά.

Ἄν ἀποβάλλωμεν τὴν δυσπιστίαν μας πρὸς στιγμὴν καὶ ἀτενίσωμεν μετὰ προσοχῆς τὸ ἀναστάτωμα τῆς ὑψηλίου, βεβαίως θὰ ἐξαγάγωμεν τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὅλα εἶνε κατορθωτὰ καὶ ἐνδεχόμενα νὰ συμβῶσι. Τὴν σάλπιγγα τῆς εἰρήνης σημαίνει ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ταύτην τὴν στιγμὴν, καὶ τὸ σάλπισμα τοῦτο, ὡς εὐχηθῶμεν νὰ γίνῃ τὸ ἐγεργήριον τῆς ἀγάπης τοῦ κόσμου. Ὁ σκηνίτης ὁραματισθεὶς κατὰ τὴν δύσιν τοῦ βίου του δὲν ἤθελε διὰ τοῦ χειρογράφου του προ-

φανῶς νὰ χρηματισθῆ, οὐδὲ ν' ἀφήσῃ τὴν μνήμην ἀθάνατον, διότι τοῦτο ἦτο ἐρημητικῶς κεκλεισμένον εἰς τὰ βάθη τοῦ κόλπου του καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸ φῶς, ὅταν ἐξῆλθε καὶ ἡ ψυχὴ του, ἀλλ' ὅπως διαφωτίσῃ τὸν κόσμον τὸν δύσπιστον, πρὸς ὃν ἀποτενόμεθα καὶ ἡμεῖς, εὐχόμενοι, ὅπως ἀποβάλλῃ τὰς κακὰς προλήψεις καὶ κλίνει εὐλαβῶς τὸ γόνυ πρὸς τὸν Ὑψιστον. Ἡ τέλεις σήμερον ἀνθρωπίνων θυσιῶν δι' ἀθώου αἵματος ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, εἶνε ἔργον διὰ τὸ ὅποῖον οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἠσχολήθησαν νὰ μᾶς ἀφήσωσι παραδόσεις, καθ' ἃς ἐδιδάχθημεν, ὅτι κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα θὰ συντελεσθῶσιν ὅλα τὰ ρήματα καὶ αἱ γραφαὶ τῶν Ἁγίων πατέρων μας καὶ ὀφείλομεν πάντες ν' ἀτενίσωμεν Ἐκεῖνον, ὅστις τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ὑπερτάτου Ἀρχοντος διασώθεις ἐκ τῆς φοβερᾶς ἀσθενείας του ζητεῖ, ὅπως περιστείλῃ τὴν σφαγὴν τῶσων ἀθῶων πλασμάτων διὰ τῆς σημάσεως τοῦ εἰρηνικοῦ ἐγεσθηρίου.

Γένοιτο
ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Διατελῶ μετ' ἀγάπῃ
Παντελῆς Φιλίππου

ΑΡΧΗ

"Ακουγα τήν καμπάνα τοῦ μοναστηριοῦ νά κτυπάη. Ὁ ἄνεμος μούφερνε τήν ἠχώ της στ' αὐτιά μου. Ἦτανε λίγο πριχου φέξει. Ἀπ' τόν ὄροφ τοῦ σαραβαλιασμένο τῆς σκίτης μου ἔμπαιναν τῆς μέρας τὰ πρῶτα φωτίσματα. Σελαγίσματα καί κουδούνια μου φαίνονταν νά τρίζουνε ἀπόξω ἀπ' τὸ ρημάδι μου. Τὸ κορμί μου καταλαγιασμένο ἀπ' τὴν ἀγρυπνιά ἔπεσε μόνο του ἀπάνω στή στρωμένη. Ἐσοῦρα τ' ἀναιμικά μου χέργια ν' ἀνασηκώσω τὸ προσκεφάλι μου, μὰ δὲν τῶβρισκα Κύτταξα γύρω-τόγυρα, κι ἦτανε ριγμένο πάνω στὸ μαριμαρένιο θρόνι. Δύναμι νά τὸ πᾶω δὲν εἶχα. Ἐμειγα ἔτσι στή θέσι μου, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπημένο στὸ κουρασμένο μου χέρι, περιμένοντας τὸν ξαγροστή μου Ἱερόθεο, νά ξαγορευτῶ, γιατί ἔγνοιωθα τὴν πνοή μου νά σβύνεται ἀπ' τὸ τρομακτικὸ ὄραμα ποῦ βασάνισε τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ σπεροῦ.

II

Ἡ ξώθουρα τοῦ ρημαδιοῦ μου ἀνοίξε καί μπήκε μέσα τῆς μέρας τὸ ἠλιοφῶτισμα. Στὰ μάτια μου ἔγνοιωσα μιὰ θαμπάδα θολή, ἦτανε τῆς ἀγρυπνιας μου τὸ πάλευμα. Τῆ μορφῆ μου ἐθάρεφα χλωμῆ, κρυωπῆ, κι' ἀνάθελα ἔβγαλα ἓνα ἀνασασμὸ ἀπὸ βαθυά μου γιατί μὲ φύσηξε ὁ ἀγέρας κατάμουτρα. Ἐπήρα ζωή. Ἀνάλπιστα ἔγεινε αὐτὸ, γιατί ἦτανε τὸ

ψυχορραγητό μου πλιά. Στήν ἄκρη τῆς σκῆτης διάκρινα τὸν
 ζαγορητὴ μου Ἱερόθεο, νὰ ρίχτη λάδι στήν καντήλα μου.
 Ἐθάρρεψα, σήκωσα τὸ κουρασμένο μου χέρι καὶ τοῦγενεφα
 νὰ κάτση κοντά μου. Δὲν μπόραγα νὰ κρατήσω τὸ βούρκω-
 μα, ἐδάκρυσα. Ἐκεῖνος ἔγνοιωσε τὴ στενοχώρια μου καὶ ἤρ-
 χε καὶ μοῦ στήριξε τὸ σῶμα μου στὴ στρωμνή. Ἦθελα νὰ
 ζαγορευτῶ, μὰ δὲν εἶχα τὴ δύναμι, τὰ λόγια μου ἐπνιγόν-
 τουσαν μέσα μου. Ὁ γέρο-ζαγορητὴς μ' ἐθάρρεψε, ἔσκυψε
 κοντά μου καὶ ἀφουγκράσθηκε αὐτά :

« — Ἀπὸ σπεροῦ, μούγκριζε ὁ ἄνεμος ὄξω ἀπ' τὴ σκῆτη
 μου καὶ μπῆκε μέσα ὄω καὶ κάθησε στὸ μαρμαρένιο θρόνι
 π' ἀκουμπῶ τὸ θυμιατό μου, τὸ βασιλόπουλο. Τὸ θαμπὸ φῶς
 τῆς καντήλας μου ἐτρεμόσθυνε, γιατί θάταν μετάνηχτα καὶ
 ὀλιγόστευε τὸ λάδι τῆς καὶ ἔροχτε μιὰ θαμπάδα στὴ θλιμ-
 μένη του ὄψι, ποῦ ἔγνοιωσα πῶς δάκρυζε. Δὲν τὸ εἶχα διῆ
 ποτές μου, μὰ ἔλα ποῦ μόλις ἀντίκρουσα τὴ μορφὴ του, τὸ
 γνώρισα. Δὲ φόραγε χρυσᾶ σειρήτια γιὰ νὰ τὸ ὑποθέσω, φο-
 ροῦσε ροῦχα φράγκικα παληὰ, ξερακωμένα καὶ ἦτανε ὄξωπό-
 λυτο. Ἐγὼ ἀνασηκώθηκα λιγάκι ἀπ' τὴ στρωμνή μου καὶ ἔ-
 στρεψα τὰ μάτια μου στὸ πρόσωπό του. Ἐκεῖνο μ' ἀντίκρου-
 σε. « — Ἐ!.. πῶς περνᾶς γέρο, ἐδῶ μέσα ; — » Δὲ βλέπεις
 βασιλόπουλο, πῶς περνῶ, ἔχω ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ Μεγά-
 λου Θεοῦ, ὁ ἄνεμος δὲ μὲ βρῖσκει, τὸ ρημάδι αὐτὸ ποῦ βλέ-
 πεις, ἔχει τὴ δύναμι νὰ μὴ ἀφίνη τίποτα νὰ μπῆ μέσα,

οὔτε νερό, οὔτε κρύο. «—Εὐλογημένε ἄνθρωπε, ἔχεις μέσα στήν ψυχή σου τήν ἡσυχία...—» Ἐνασηκώθηκε ἀπ' τὸ μαρμαρένιο θρονὶ κ' ἤρχε κοντά μου, τὰ χέργια του μοῦ χάρδεψαν τὸ κεφάλι μου καὶ τὸ αἷμα μου ἔγνοιωσα νὰ καταλαγιάζῃ. αἰμούδιασα καὶ κόλπσα τὰ μάτια μου ἀπάνω του. «—Γιατί νὰ τυραγνῶς τὸ σῶμα σου ἔτσι;—» Καὶ ἐφαχούλισε μὲ τὰ χέργια του τὴ στρωμνὴ μου, γιατί ἄκουσε νὰ τρίζουνε τὰ σπασμένα γυαλιὰ ποῦ ἔχει μέσα. Ἐγνοιωσα ἀμέσως τὴν ἀπορίξ του καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀφήσω νὰ μοῦ προσθέσῃ λέξι, τοῦπα : «Ὅταν τὰ γυαλιὰ γίνουνε σκόνη καὶ δὲν μοῦ πειράζουνε πλιὰ τὸ ἁμαρτημένο μου σῶμα, κι' ὅταν τὰ κάρβουνα ποῦχει τὸ μαξιλάρι μου γενοῦνε κι' οὐτὰ σκόνη καὶ δὲν μοῦ βασανίζουνε τὸ κακὸ μου κεφάλι, τότε ἀλήθεια θὰ πῶ, πῶς μπορῶ νὰ περάσω στήν αἰώνια ζωὴ τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ μας. Στὰ χρόνια τῆς νεότητος μου ἁμάρτησα, τώρα ὅμως ποῦχω τριάντα χρόνια δῶ μέσα, ἐτυράγνεψα τὸ σῶμα μου, γιὰ νὰ τὸ καθαρῶ ἀπ' τὴν ἁμαρτία καὶ βλέπω μπροστά μου ἓνα δρόμο ἀλαργινὸ ποῦ γνοιώθω πῶς θὰ τὸν περάσω, σὰν κουρσισμένος διαβάτης, νὰ φθάσω ἐκεῖ ποῦ θέλω. Ἐκεῖνο ποῦ θέλω τὸ βλέπω μπροστά μου, μὰ δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ τ' ἀπολαύσω γιατί βρίσκουμαι ἀλάργα ἀκόμη, πολὺ ἀλάργα.....

Τὰ μάτια μου βουρκώσανε ἐκείνη τὴ στιγμή ἀνάθελα, τὴν πνοή μου ἔγνοιωσα νὰ σβύνεται κι' ἄπλωσα τὸ ἀναιμικὸ μου

χέρι νὰ στηρικτῶ στὸ δικό του, μὰ πουθενὰ δὲν τῶδρισκά.
 Ἐγύρισα τὸ κεφάλι μου δεξιά-ἀριστερὰ νὰ διῶ τὸ βασιλόπου-
 λο, πουθενά. Ἀλάργα πολὺ ἀλαργυνὰ ἔβλεπα ἕνα δρόμο, μὲ
 δένδρα καὶ ρυάκια μ' ὀλοκάθαρο νερὸ καὶ μέσσα νὰ φτερου-
 γᾶνε ὠραῖα πουλιά καὶ τὸ βασιλόπουλο ὀξωπόλυτο νὰ τὰ τα-
 γίζη. Ἐφώναξα... ἐφώναξα... Ἔστρεψε ἀπάνω μου τὰ μά-
 τια του καὶ χαμογέλασε, καὶ μὲ τὸ χέρι του μοῦγενεψε νὰ
 περιμένω.....

Τὸ μάνταλο τοῦ παραθυριοῦ τῆς πέτρινης σκῆτης, ἔπεσε
 ἀπότομα χάμω καὶ ὁ κρότος του ἔκανε νὰ ταραχτῆ τὸ σώ-
 μα μου καὶ νὰ στρέψω τὰ μάτια μετ' ἐκεῖ. Εἶδα τὸ παραπέ-
 τισμα τῆς ἁγίας εἰκόνας νὰ σφουγγεῖ μόνον τοῦ καὶ τῆς Πανί-
 γιᾶ ὀλόχαρη νὰ γλυκογελάη στ' ἀντίκρουσμά μου. Ἦμουν
 ζυπνητός. Ἐγνοιωθα μέσα στὴν ψυχὴ μου μιὰ χαρὰ ἀνάπι-
 στη καὶ ἔμεινα βουβός, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἀπάνω της.
 Ἡ καντήλα μου ἔτσιτσιρίζε κι' ἄφηνε ποῦ καὶ ποῦ ἀναλαμ-
 πὲς σ' ὄλο τὸ ρημαδί μου, ποῦ διάκρινα τὸ ψηλαφητὸ ποῦκα-
 ναν τὰ ζουζούνια στ' ἀραχνιασμένα πέτρινα θροنيὰ τῆς σκῆ-
 τῆς μου. Ἀπόξω σφύριζε ὁ ἀγέρας κι' ἀπ' τῆς χαραματιῆς
 μοῦφερονε στὸ κορμί μου μιὰ κρουωπὴ ἀνατοχιλίλα. Ἡ ξόθυρα
 ἀνοιξε ἄθελα καὶ τὸ σκοτάδι τῆς ρημαδιῆς μου ζαπλώθηκε
 γυμνὸ μπροστὰ στὰ μάτια μου. Εἶδα πολλὰ πράγματα ζων-

τανά, τρομακτικά ποῦ δὲν μπορῶ νὰ ἱστορήσω. Ἡ γῆ ἀνοικτὴ ροφοῦσε στὰ βάθια τῆς τὸν οὐρανὸ, τ' ἀστέρια πέφτανε ἕνα-ἕνα λάμω, στὴ σκοτεινὴ κοιλάδα τοῦ μυστηρίου. Σαλπίσματα στ' αὐτιά μου ἀγροίκαγα καὶ σειρὲς ἀτέλειωτες τροπαιούγων περνούσανε ἀπ' ὀμπρὸς μου. Ξίφνου, μιὰ ὀχλοβοὴ ἀφουγκράσθηκα καὶ τριξίμο σπαθίων. Ἐνέκρωσα. Ἐγνώσισα πῶς βρισκῶμαι, στὴν κρίσιμη στιγμὴ τοῦ μαρτυρίου....

Τὸ σουρούπωμα τῆς νύχτας, ἄρχισε νὰ καταλαιάζει καὶ φεγγεβολὴ ἀπλώθηκε ἀπ' τὰ μεσοβόρεια ὡς τὴ γῆ. Τὰ μάτια μου στέγνωσαν στὸ πνεύμα ἐκεῖνο. Ἦτανε ὄραμα. Τὰ νεφελώματα τ' οὐρανοῦ ἀρχι-ἀρχι ἀφήνανε καὶ φαίνονταν τὰ βάθια του μέσα. Ἀπ' τὴ γῆ πηδούσανε αἶψα κορμιὰ φανταχτερὰ μὲ σπαθιά στὰ χέρια κι' ἀλληλοσφάζονταν Σήκωσα τὸ κεφάλι μου στὸν οὐρανὸ κ' ἔκανα τὰ προσευχητὰ μου. Στὸν οὐρανὸ γινότανε τελετὴ μεγάλη, στρατιὰ ἀτέλειωτη ἀρχαγγέλων ἐσάλπιζε ἕνα παράδοξο σάλπιγμα κ' ἡ ἡχώ του ἔφθανε στ' αὐτιά μου. Ἦτανε στιγμὴ κρίσεως. Ὁ μεγάλος κριτὴς ἔροχτε φωτιὲς λάμω στὴ γῆ κι' ἀναβαν τὰ θέμελά τῆς. Ἡ ψυχὴ μου ἐπάλεθε κ' ἐγνοίωθα μιὰ ταραχὴ στὸ σῶμα. Εἶμαι κολασμένος. Ἦρχανε στὸ νοῦ μου τῆς νειότητος μου τὰ χρόνια κ' ἕνα-ἕνα τ' ἀμαρτήματά μου βγαίνανε μπροστά μου ζουγραφιστά. Παραλογητὸ δὲν εἶχα. Ἦμουν στὰ συγκαλά μου. Ἡ ζώθουρα τοῦ ρημαδιοῦ μου

μπάρωσε ανάθελα, και τὸ παραπέτασμα τῆς ἁγίας εἰκόνας σούρθηκε ἀλαφρὰ στὴ θέσι του.

Σουρούπωσε πάλι και μόνο ἡ φλόγα τοῦ καντηλιοῦ μου ἐφώτιζε. Κύτταξα δεξιά-ἀριστερά, μὰ τίποτα δὲν μπόραγα νὰ γνωιώσω. Τὸ ὄραμα ἐσδύστηκε ἀπ' τὰ μάτια μου και μόνο τῆ βουή του ἔγνοιωθα στ' αὐτιά μου. Ἄκουγα κάτι νὰ γίνεται ἀπόξω ἀπ' τὴ σκῆτη μου, ἀλλαστάγματα και κυνηγητὰ, κτυπήματα σπαθιῶν και κρόταλα, μὰ δὲν ἔβλεπα τίποτα πλιά. Ἦμουνα στὴ θέσι μου, μπαρωμένος μὲ τὰ μάντζλα τοῦ ρημαδιοῦ μου. Ἐπροσηλώθηκα στὰ ἅγια βιβλία ποῦχα ὀμπρός μου. Ἦρχε και στάθηκε ἀποπάνω μου ἕνας ἄνθρωπος, κ' ἡ φλόγα τοῦ καντηλιοῦ μου σκοτίσθηκε, σήκωσα τὰ μάτια μου κ' εἶδα τὴ μορφή του τὴν ἁγία, στὰ χέρια του τὰ ματωμένα κρατοῦσε ἕνα ὄρεπανο. Ἐτινάχθηκα. Ἦ ὄρα τοῦ θανάτου μου ἔφθασε. «— Μ' ἔβγαλε ἡ γῆ ἀπ' τὰ βάθουα της. Ἐδῶ κάπου κρύβεται τὸ αἶμα ποῦ ζητάω νὰ ξεπλύνω τὰ μίση μου—». Τὰ ματωμένα χέρια του μοῦ σήκωσαν τὸ κεφάλι και τὸ ὄρεπάνι του μ' ἔσουρε κοντά του. Νὰ μιλήσω δὲν μπόραγα, βουβάθηκα. «— Ποιὸν εἶχες ἐδῶ μέσα κρυμμένο σχατόγερε ;»— Ὁ βασιληῆς μας ἐπέρασε. «— Τὴν ἡχώ τοῦ σαλπίζματος ἄκουγα κι' ἦρχα ὄω ν' ἀντικρύσω τί γίνεται. Ποιὸς ἀπὸ δῶθε ἐπέρασε ;—» Εἶνε ὄρα ποῦ διάβηκε, τώρα βρῖσεται ἐκεῖ στὰ θολώματα...

Ἐστρεψα τὰ μάτια μου 'κεῖ ποῦ τ' ἀντίκρουσα τὸ βασιλόπουλο νὰ δεῖξω στὸν ἄγνωστο ἄνθρωπο τὸ πράσινο λειβάδι μὲ τὰ ρυάκια τὰ δλοκάθαρα. Δὲν διάκρινα τίποτα. Μιά φλόγα μόνο ἔγνοιωσα και καπνὸ μέσα στὴ σκῆτη μου. Προσπάθησα νὰ διακρίνω τί ἔγεινε μὰ ὁ καπνὸς δὲν μ' ἄφησε. Τὰ μάτια

μου σκοτινιάσανε και ὁ ἄγνωστος χάθηκε. Ἦτανε πνεῦμα ἀκάθαρτο, πονηρὸ και νεκρώθηκε..

.....

Ἐγυρα τὸ κουρασμένο μου κεφάλι στὴ στρωμνὴ μου και τὰ μάτια μου προσήλωσα στὸν ὄροφο τοῦ ρημαδιοῦ μου. Τὸ προσευχητὸ μου ἔβγαине ἀπ' τὰ βάθρα μου πνιγμένο. Προσευχήθηκα. « Ἄγιε Θεέ». Νέκρωσε ἡ ψυχὴ μου. Τὰ χεῖλη μου στεγνὰ-στεγνὰ προφέρανε λίγα λόγια ἀγιωτικά. Ἔκανα τὸ σταυρὸ μου. Τὰ πονηρὰ και ἀκάθαρτα πνεύματα, συχνὰ μὲ πειραζουνε. Κατέβηκα ἀπ' τὴ στρωμνὴ και σουρτὸς στηρίχτηκα στὸ μαρμαρένιο θρονί μου και ζωγράφισα στὸ μάνταλο τῆς ζώθουρας τὸ ζωποιοῦ σταυρὸ. Ἐγυρῶσα νὰ κάτσω στὴ στρωμνὴ μου, μὰ ἀντίκρυσα ἀπάνω κει μαυροφορεμένη γυναικὴ και δάκρυζε. Δὲν μπόραγα νὰ μιλήσω, βουθάθηκα. Ἄπλωσα τὰ χεῖριά μου και τὴν ἔσπυρα. Ἄνοιξε τὰ μάτια της και μ' ἀντίκρυσε. « Πές μου ποιά εἶσαι, τί θέλεις ; Τὴ στρωμνὴ μου ἐμόλυνες. — » « — Εἶμαι ἡ μάννα ἐκεينوῦ ποῦ ἐδῶ πέρασε, δὲ γνωρίζεις ποῦ βρίσκεται ; — » Στὸ νεφέλωμα κάθεται. « — Εἶνε ἐκεῖνος ποῦ κάθεται στὰ μαρμαρένια παλάτια ; — » Εἶνε ἐκεῖνος ποῦ κάθεται στ' οὐρανοῦ μας τὰ βάθρα...

.....

Σάλπιγμα ἐσήμανε κείνη τὴν ὥρα. Ἡ γῆ ἐκουνίσθηκε ἀπὸ τὰ θέμελά της. Ὁ ὄροφος τοῦ ρημαδιοῦ ἐσχίσθηκε στὴ μέση και ὅλο τὸ στερέωμα τ' οὐρανοῦ ἐφάνηκε ὀμπρὸς μου. Πονάτισα στὴν ἅγια εἰκόνα κ' ἔκανα τὸ θεῖο προσευχητὸ μου.

Μέσα στὰ βάθια τ' οὐρανοῦ, ἔβλεπα τῆ δύσι τοῦ κόσμου. Ὁ ἥλιος μ' ἀγνώριστο χρώμα λαμπερὸ, φανταχτερὸ ἐφώτιζε τὰ σκοτεινὰ νεφελώματα π' ἀπάνω τους κάθονταν αἰθέριοι ἄγγελοι μὲ σάλπιγγες στὰ χέργια. Ἡ δύσι τοῦ κόσμου ζαπλώθηκε μέσα στῆς γῆς τ' ἀπόμερα. Δὲ γροικοῦσα πλιά τίποτα. Στὸν οὐρανὸ ἐβασίλευε τοῦ Μεγάλου κριτοῦ μας ἡ δόξα. Μέσα βαθυὰ στὰ νεφελώματα, διάκρινα ἅγιες μορφές καὶ ἀπ' ὄμπρὸς τους περνοῦσανε σειρές ἀτέλειωτες ἀνθρώπων, μὲ χλωμὰ πρόσωπα καὶ στέκονταν ὄμπροστά στὸ κριτήριον. Ἦτανε διάφοροι κόσμοι ἀπ' τὰ πέρατα.

Ἡ μέρα ζαπλώθηκε σ' ὅλη τὴν πλάσι καὶ τὸ ὄραμα ζωντανὸ, τρομακτικὸ ἔμενε ὄμπρὸς μου. Ὁ Μεγάλος Κριτὴς ἔκρινε τὸν κόσμον. Ἐσκοτίσθηκα.

Φλόγα πύρινη στὰ πέρατα ἀπλώθηκε ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ αἰθέριοι ἄγγελοι ἔκρουζαν τὰ κράτα. Χαρούμενη τελετὴ ἐγίνετανε στὸν οὐρανὸ. Πυρσοὺς ἀναμμεγούς κρατούσανε αἰθέργια παιδιὰ καὶ τρέχανε στὴ οἰκουμένη καὶ κράζανε κι' ὀξωπίσω τους σὲ αἰθεριο ἄτι καθότανε τὸ βασιλόπουλο στεφνωμένο μὲ πορφύρα χρυσῆ καὶ στὰ χέργια του κομποῦσε δλόχουση σάλπιγγα καὶ σήμαινε τὴν ἀγάπη τοῦ κόσμου.

Χαρήτε ἄνθρωποι,
Ἀγάπη στὰ πέρατα,
ὁ Κωνσταντῖνος
τὴν εἰρήνην σημαίνει.
Τὸ αἷμα τῆς ἁμαρτίας
ἔστέρειψε,
Μὲ τὸ φίλημα τῆς ἀγάτης
θὰ ζήσετε.

Στὸ πέραμά του, τὰ σύμπαντα τρίζανε καὶ ὀμπρός του σκυφοί προσκυνούσανε, οἱ ματωμένοι ἄρχοντες τοῦ κόσμου. Τὰ κάστρα στὴν κραυγὴ του γκρομίζονταν καὶ στὰ πέρατα ἡ βουή του ξαπλώθηκε.

.....

Τὰ νεφελώματα ἀργιὰ-ἀργιὰ ἐσκορπισθήκανε στὸ ἄπειρο καὶ οἱ ἄγγελοι φτερουγάγανε στὰ αἰθέργια πλάτια. Τῆς ἡμέρας τὸ φῶς ἐπλημμύρισε τὴ σκοτεινὴ κοιλάδα τῆς γῆς καὶ διάκρινα μέσα κεῖ καταματωμένα κορμιά, νὰ σπαράζουνε, καὶ τὰ σπαθιά τους πεταμμένα στὸ πλάγι τους. Ἡ ἁμαρτία ζωπλόθηκε.

III

Ἐσούρηκα μὲ τὰ γόνατα νὰ ζαπόσάσω στὴ στρωμνὴ μου. Ἡ καντήλα μου ἔλαμπε καὶ τὰ ζουζούνια εἶχανε μαζωχτεῖ κοντὰ στὴ φλόγα τῆς. Ἐστρίψα τὰ μάτια μου νὰ διῶ τὴ μαυροφορεμένη γυναῖκα, ὅσο τὴ διάκρινα πλιά πουθενά. Ἐγυρα μὲ κόπο στὴ στρωμνὴ μου κ' ἐγνοιωσα τὰ σπασμένα γυαλιὰ ποῦταν μέσα νᾶχουνε γίνει σκόνη, ἔσουρα τὸ σπρσσκεφάλι μου ν' ἀκουμπήσω τὸ κουρασμένο μου κεφάλι μὰ εἶδα νᾶναι κι' αὐτὸ θρύμματα.

Ἦψιστε Θεέ. Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου. Τὰ ἁμαρτήματά μου ἀρχίσανε νὰ σβύνουνται κι' ὁ νοῦς μου διαλογίσθηκε τὴ μακάρια ζωὴ ποῦβλεπα ὀμπρός μου. Ὅλη ἡ χαρὰ καὶ τὸ ἀγάλλισμα τῆς ψυχῆς μου κι' ἀναστέναξα ἀπ' τὰ βάθρα μου ποῦ τὰ μάτια μου βουρκώσανε καὶ ἐγνοιωσα τὰ δάκρυα νὰ κυλᾶνε στὸ πρόσωπό μου ἀνάθελα καὶ τὴ ζωὴ μου νὰ σβύνεται ἀλαφρὰ ἀλαφρὰ.....

Ὁ θόρυβος τῆς νύχτας κατάπαυσε καὶ ἡ σκοτεινιά τῆς ἄρχισε νὰ καταλαγιάζη. Τὸ ξημέρωμα ἔφθασε στὴ γῆ καὶ τὰ κοπάδια σελαγίζανε στὸ βουνὸ καὶ ἀγροΐκαγα σὲ' αὐτιά μου τὸ βέλασμα τους. Τα μάτια μου στεγνωμένα ἀπ' τὴν ἀγρυπνιά προσηλωθήκανε ἀνάθελα ὄξω ἀπ' τὴ σκίτη μου κ' ἓνα οὐράνιο χρῶμα διάκρινα νὰ χρωματίζη τὴν Πλάσι. Ἡ αὐγὴ ντυμένη μὲ τὴν αἰθέργια φορεσά τῆς κατέβαινε ἀγάλια-ἀγάλια νὰ φωτίζη τὴν οἰκουμένη. Στ' αὐτιά μου ἀγροΐκαγα ἀκόμα τὰ αἰθέργια παιδιὰ ποῦ κράζανε :

Χαρῆτε ἄνθρωποι,
ἀγάπη σὰ πέρατα,
ὁ Κωνσταντῖνος
τὴν εἰρήνη σημαίνει.

Τὸ αἷμα τῆς αμαρτίας
εστέρευε,
Μὲ τὸ φίλημα τῆς ἀγάπης
θα ζήσετε.

Τ Ε Λ Ο Σ

Παράρτημα τῆς ἑφημερίδος «Γεν. Ὑπηρεσιῶν»

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς Δωρόθεος, ἀποδημήσας εἰς Κύριον τὴν 14 Φεβρουαρίου ἐ.ε. ἐντὸς σκήτης τινὸς παρὰ τῇ περιοχῇ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρυῶν, ἀφῆκε ἐντὸς τοῦ ἐγκολλίου του χειρόγραφον, ὅπερ φυλάσσεται ἐν τοῖς γραφείοις μας καὶ οὐ ἀντίγραφον δίδομεν τῇ αἰτήσει του, εἰς τὸν ἐντεῦθεν διελθόντα στρατιώτην τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου Π. Φιλίππου, σιέροντες τῇ παρακλήσει του εἰς τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ, ἀφοῦ τηρήσῃ ἐπακριβῶς τὴν ἀκρίβειαν τοῦ πρωτοτύπου.

Ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς Δωρόθεος, ἦγε κατὰ τὴν ἐνταῦθα πολυχρόνιον ἀσκητείαν του, βίον εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου χριστιανοῦ, ἠγαπᾶτο παρ' ὅλων τῶν κατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐξετιμᾶτο διὰ τὴν εὐρείαν μόρφωσίν του. Εἶχε διαύγειαν πνεύματος μέχρι τῆς εἰς Κύριον ἀποδημήσεώς του.

X.— Ἱερὰ Μονὴ Καρυῶν, 27 Φεβρουαρίου 1916.

† Ἱερόθεος Μεγαρεὺς

Προσυπογράφεται διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ πρωτοτύπου.

† Μητροφάνης Θεόκλητος

† Ἱερόθεος Μεγαρεὺς

† Χριστομίδης Μακάριος

Τιμή 2.700 γρ 50

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000020830

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Τεύχος 2014-15

ΑΘΗΝΩΝ